

Liudiju

Birželio 13d. Vilniaus visuomeniniame Tribunole pagarsintas kaltinimas

Aš, Vytautas Kaziulionis, gimęs 1930m., vardan nukankintų ir sušaudytų bendro likimo brolių, Dievo ir žmonių akivaizdoje liudiju apie komunizmo padarytus nusikaltimus, fizinį ir dvasinį genocidą, vykdytą prieš pasaulio tautas.

1947m. lapkritį ir gruodį iš Suvalkijos, Dzūkijos į Vakarų Sibiro Tiumenės sritį riedėjo ilgi apšarmoję gyvuliniai vagonai, perpildyti niekuo nekaltų žmonių. Mus vežė į Sibiro miškų kirtavietes ir apgyvendino prastuose barakuose. Nuo šalčio ir bado pradėjo mirti vaikai ir seneliai.

Taurios širdies ir stiprios dvasios tautietis Kazimieras Jankauskas iš Šakių apskr. Jotiškių kaimo subūrė jaunimą į draugiją „Priesaika ištrėmimė“. Jos tikslas - gelbėti tautiečius ir visus tremtinius nuo vergvaldžių savi valės. Praėjus trejiems metams nuo draugijos įsteigimo, 1951m. kovo mėn. buvo suimti šie jos nariai: Kazimieras Jankauskas, Antanas Kybartas, Vytautas Kaziulionis, Antanas Volungevičius, Leonas Sidaras, Vaclovas Čaplikas, Petras Goberis, Jonas Stirna, Edmundas Vaišnora, Vosylius, Ragelis, Mačiulis (vardų neprisimenu).

Visus kankino ir tardė 8 mėnesius Tiumenės MGB rūsiuose. 1951m. spalio 19d. Vakarų Sibiro karinis tribunolas K.Jankauską ir A.Kybartą nuteisė sušaudyti, o kitus pasmerkė lėtinei mirčiai - po 25 metus lagerio, 5 metus be teisių, konfiskuojant turtą. Pasmerktos ir nuolatos persekiojamos buvo ir nuteistųjų šeimos. Neilgai ištvėrė ir mano tėvai, išauginę 7 vaikus, ir, netekę paskutinio sūnaus, mirė badu ir iš sielvarto. Kad buvo susidorojama su nekaltais žmonėmis, rodo ir 1992 04 02 Rusijos Federacijos Tiumenės prokuratūros nuteistiesiems išduota reabilitacijos pažyma. K.Jankausko,

A.Kybarto pažymose rašoma: 1952 02 26 jie buvo nekaltai sušaudyti.

Po teismo, kurį aš pavadinčiau far-su, mane ir A.Volungevičių atvežė į patį atšiauriausią kraštą, Taimyro pusiasalį, į Norilске esantį 5-ąjį griežtojo režimo lagerį. Čia dirbome po 12 val. per dieną, - rausėme gyvenamiesiems namams pamatus, kapojome amžino įšalo žemę - ir buvome marinami badu. Vežant į darbą ir atgal, sargyba priekabiaudavo ir tyčiodavosi: guldydavo į sniego pusnis, pasipriešinusius šaudydavo.

Kantrybės taurė buvo perpildyta 1953m. gegužės 28d., kai kareivis iš sargybos bokšto keliomis automato serijomis nušovė septynis kalinius. Savo akimis mačiau krauju paplūdusius jų kūnus. Tiems, kurie dar buvo gyvi, bandėme padėti, tačiau nei tvarsčių, nei kitų medicinos priemonių neturėjome. Lagerio valdžia į tai nekreipė dėmesio. Tada iškėlėme ant barakų juodas protesto vėliavas ir paskelbėme Norilске politinių kalinių sukilimą. Į darbą neišėjo šešių lagerių žmonės - apie 30 tūkst. kalinių. Mes reikalavome komisijos Maskvos, naiviai manydami, jog Maskvoje niekas nežino, kas čia dedasi.

Po kelių savaičių atvyko Maskvos emisarai ir patys surengė kruviną puotą - iššaudė kelis šimtus beginklių kalinių.

Ne keršto, o teisingumo vardan tai liudiju ir prašau visuomeninį Tribunolą komunizmo genocidą įvertinti taip, kaip buvo įvertinti fašizmo padaryti nusikaltimai.

Tremtyje ir lageriuose išbuvau 14 metų, ir čia pateikiau tik kelias nuotrupas iš to, ką mačiau, ką teko patirti.

Prie savo liudijimo Tribunolui pridėdu reabilitacijos pažymą, išduotą K.Jankausko ir A.Kybarto artimiesiems, kur pažymima, jog 1952 02 26 jie buvo sušaudyti.

Vytautas KAZIULIONIS